

408

Budapestre vonatkozó újságcikk

Szerző: P. J.

 C
 REGYZETEK KIÁLLÍTÁSOKRÓL
 244

Forrás:

Népszabadság

1958. VII. 5.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Idő

"1958"

Személy

Helyszám

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

si háziyomda 1926 — 8891

A néhány évvel ezelőtt újrakezdett művészi munka meglepően kiforrott eredményeivel lep-
te meg a tárlatlátogatókat

Vörös Rozália festőművésznő

a Derkovits-teremben rendezett kiállításán. Mintegy félszáz kisebb-nagyobb pasztellje a hőmezővásárhelyi művésztelepen töltött hónapok elmélyült alkotómunkáját bizonyítja. Képein az alföldi város fényben fürdő utcáit, a széles határban zajló paraszti munkát eleveníti meg rendkívül mozgalmasan, a pasztell anyagában rejtlő könnyedséggel s finom aszszonyi lírával. A festő kétségkívül sokat tanult a vásárhelyi művészek tömör, lényegretörő szemlélet- és ábrázolásmódjából. Ezeket a tanulságokat azonban már a megváltozott táj és a benne kibontakozó új élet derűs biztonságának kifejezésére módosítja.

*

A felszabadulás utáni művészgeneráció egyik tehetséges tagjának,

Raszler Károly grafikusnak

a művészi kibontakozását követhetjük most nyomon az Ernst-múzeum termeiben. A felsorakoztatott rajzok, metszetek és litográfiák — a legutóbbi két esztendő termése — mind a művészi mon-

danivaló, mind az előadás szempontjából igényes, elmélyült törekvésekről vallanak. Raszler biztoskezü rajzoló, akinek elég egy ceruzavég és néhány szelet fehér papír, hogy eleven és hű beszámolót adjon egy baráti ország életéről (albániai útirajzok). Ugyancsak mesteri biztonsággal — a technikai hatásokat előre kiszámítva — bának a tussal és a tollal. Végeredményben mégis úgy hatnak ezek a rajzok, mint muzsikáló vonalakkal, lágyan elfolyó tónusokkal előadott művészi rögtönzések a hazai táj szépségéről, a Dunakanyar zengő fényeiről, a nagymarosi utcák meghitt hangulatairól. A művész nagy szeretettel és elmélyüléssel műveli a rézkarc egyik válfajának, a repesztésnek, s főleg a litográfiának gazdag kifejezési lehetőségeket nyújtó technikáját. Csehslóvákiai és lengyelországi tanulmányútjának élményeit szellemsen megoldott kőrajzok hosszú sora őrzi. Ezek közül jó néhány elsősorban formai és technikai kísérletezés nyomán született. Mégis, művei arról tanúskodnak, hogy a szocializmus eszmevilágában nevelődött fiatal művészt nem fenyegeti az öncélú kísérletezésekben való megfeneklés veszélye. Figyelme középpontjában mindig ott látjuk az embert s társadalmi munkái életének különféle

megnyilvánulásait: a munkásélet heroikus szépségétől átlekesített lapokban csakúgy, mint a *Presszóban* című kőrajzsorozat szatirikus éllel megmutatott korszerűtlen figuráiban. S megrendítően fejezte ki a művész élete eszményeinek bemocskolása fölött érzett fájdalmát 1956 október című rajzán, az ellenforradalom egyik ártatlan áldozata kezéből az úttest sarába hullott virágcsokorral.

Az Ernst Múzeum másik kiállítója,

Hikády Erzsébet

kitűnő képzettségű festő, akinek korábbi művei a preraffaeliták szentimentális természetszemléletével tartanak némi rokonságot. Ujabb munkáiban, Sümegen, Baján, Hőmezővásárhelyen, Sárospatakon és Szolnokon festett tájképeiben már sokkal oldottabb festőiség és kötetlenebb líraiság mutatkozik meg. Érdeklődése azonban túlon túl is szétfolyó. Művészetéből hiányzik az a sajátos tartalmi és formai jelleg, amely mint csontváz az emberi test szerkezetében határozott, egyéni tartást adna törekvéseinek. Enélkül pedig — minden önmagában véve elismerésre méltó készsége és eredménye ellenére — nem tud a felszínnél mélyebbre hatolni és a természeti jelenségek végtelen változataiból kiszűrni azt, ami a művész céljainak, kifejezőképességének leginkább megfelel. Hikädy Erzsébetben — úgy érezzük — megvan a feltétel, hogy művészi szelektálással kevesebb, többet tudjon nyújtani.

P. I.